

MAL

Tu que no t'has volgut lliurar
mai al plaer dels mots, i t'has
endinsat en el silenci.

MONTSERRAT ABELLÓ

... Ella, que fou perfum, volia ser una fulla,
jo, que seré una fulla, volia ser una arrel...

MÀRIUS TORRES

Ruido sordo el de tu cuerpo en las aguas oscuras.

JOSÉ ÁNGEL VALENTE

Salvo el meu maligne
nombre en la unitat.

SALVADOR ESPRIU

It's index finger to puckered lips. It's Saint Shush.

CHARLES WRIGHT

Involució

*Mal que obri l'aigua
i dipositi els ous d'amfibi
sota els còdols.*

*Mal que sota el marbre es congelin els ous
i llisqui per l'ombra
del meu fill.*

*Que l'arbre, del teu estrat
s'obri de fulles.*

Silenci, a l'arrel de l'aigua.

*Silenci, que es trenca la closca
i neixen contra l'arrel,
d'un estrat a l'altre.*

AIGÜES FOSQUES

Lector

Fes-hi un cop d'ull, val la pena perdre el temps
i no cal que t'ho pensis gaire. Acosta-t'hi,
que a l'altra banda del paper hi ha silenci,
i en arribar a la teva orella traspassa
el lleu brogit de la sordesa. Un altre
món on dissoldre't ve de la pau i torna
vibrant al mirall líric que crema l'ànima
per indefinició. El mot ferma el nus
d'un nou escenari. Amb tu, tot és possible.
Vés i proclama la passió on l'èxit no compta.

Cognom de mare

Cada cop que m'aboco, m'hi llançaria
broc avall per atrapar l'ull profund
d'on vaig sortir. I dos ulls com dos pous,
l'indret on caure amb la pell diürna al fons.
Reconeixes l'infant, mare?

El tràngol
és comú i no sabem destriar-nos l'ànima
que es despenja i tanca la closca fora
del nucli que ens uneix, perquè és difícil
desdoblar-se on comença l'argument.
Tentinejo entre les arrels i perdo
l'instint per guanyar destresa, dos ulls
dins del meu vol absent, molt lluny del blau.
Sento l'espetec de la pedra al fons.

Apocalipsi

Han fet les maletes i surten ja per la porta,
deixen la clau al pany –no la necessitaran
més–. Desesmats pugen al cotxe, marxen lluny
per carreteres secundàries.

Va arribant
l'hora justa quan s'ha de tancar el cercle.
Reposen sols, en polígons industrials, i defugen
els curiosos entre clapes de bosc, ocults.
Cap ànima pot destorbar-los, són més vells
encara que els més vells, i ara tornen asprívols,
en tenen prou amb el que han après i els fills tampoc
no han portat res de nou.

Després al desert desen
el cotxe i continuen caminant per les dunes;
fatigats van deixant peces de roba suada,
no els atemoreix la nuesa. I les maletes,
perfectament tancades, serveixen pel foc
a les gèlides nits. Arrupits l'un amb l'altre
ja res no els identifica, són el que diuen ser.
Més tard grunyen, no parlen, es van apropant.

Ella, no ho suporta més, torna la costella
i desapareix.

Ell, cansat, no veu l'arcàngel
que amb l'espasa li tusta el clatell, que l'ajup.

Perhaps, perhaps, perhaps

A la manera de Nat King Cole

Vaig guardar la sabata de vidre a l'armari
dels mals endreços, en una caixa oblidada
amb material d'obra i eines que no tornaré
mai més a fer servir. Un tel de pols cobreix
la sabata plena de cops i esgarrapades;
per dintre conserva aquell tacte suau i lliscant
de la promesa, l'acollidor motlle exacte
del sentit de la festa, al ball, on apamo
la mida de cada peu nou, però em decep
no trobar encara la parella de vidre
i cansat vaig fent camí amb coixesa afegida
pels distrets succedanis de l'amor, quan m'alço
i totes em somriuen i a totes vull somriure
(molt bé sé que només la conec dins l'armari).
Quant de temps, i com, l'hauré de tenir guardada?
Potser l'amor és una malaltia crònica.
Noto les cicatrius del vidre molt endins.

Les ànimes

N'hi ha que són brusques, o bé poc delicades,
en la pell llustrosa s'ufana el pur reflex
del llamp que sembla un calfred.

D'altres més serenes
són marbre blanc plenes de vetes bondadoses,
raspen les mans fins ferir-les de buit.

Com viure
lluny de tocar-les?

Existeixen les tangibles
entre l'objecte i l'ombra, sempre a la mateixa
distància d'un cos extrem.

No els cal res més,
quan és del tacte que davalla un final propi.

Hi ha alguna cosa més, diuen, però ja no hi són.

Dante

Aspires a ser breu, però ets fill dels ciclops,
no pots fer res més que servir-te de l'èpica.
El safareig de la mare n'és l'origen.
L'elaboració del fals passat que creix
als ulls del nen; la memòria versemblant.
Totes aquestes roques són la muntanya
bastida amb els fragments que distret retrobes
entre passions inventades de veïns mítics
que han estat afegides al sender. Puges
i al revolt baixes. No goses trencar el ritme
camp a través, encara que la sospita
és vigent. Fas tombs al voltant de la cleda.

Títol provisional

S'enderroquen els blocs en bella sincronia,
un darrere l'altre, del barri a la ciutat,
de la ciutat als pulmons, i surt l'alenada
que tot ho emboira, el silenci més pregon,
la duna seca i el respirar que va cremant
la necrosi del cor encrostada a l'artèria,
ningú no s'ho espera, s'ha trencat l'encanteri.

Això s'acaba, nois, la festa grossa ve ara.